

følger et Aftryk, var der samlet en Fremstilling saavel af Bagervesenets daværende factiske Tilstand og af de Forhandlinger, der i en ikke ubetydelig Arrække vare fortsatte for at komme til en ny og endelig Ordning af denne Gjenstand, som ogsaa af de Grunde, hvorfor Ministeriet maatte formene, at Sagen burde ordnes ad Lovgivningsveien og paa den i Udkastet foreslaaede Maade. Ved nu atter at bringe denne Sag for Rigsdagen, skal Indenrigsministeriet, idet man forøvrigt i det Bæsentlige henholder sig til det i hine Motiver Anførte, alene dertil føie følgende yderligere Bemærkninger.

Efterat det fornævnte Udkast ved Sagens første Behandling var bleven underkastet en fleersidig Discussion af Folkethingets Medlemmer, blev der med 77 Stemmer mod 4 besluttet at lade det gaae til anden Behandling, hvorhos der til Sagens nærmere Drøftelse nedfattes et af 7 Medlemmer bestaaende Udvalg. I dettes derefter afgivne Betænkning udtalte Fleerheden (4 Medlemmer) sig vel for Antagelsen af Lovudkastets Hovedbestemmelse om, at de bestaaende Indskrænkninger i Bagerneringen skulde ophæves, men afveg forøvrigt deri, at medens Udkastet satte den 1ste Januar 1860 som den Termin, fra hvilken den fuldkomne Ophævelse af de bestaaende Indskrænkninger skulde træde i Kraft, ansaaes det for rettere at lade samme indtræde allerede fra 1ste Januar 1851, idet man navnlig ikke fandt det raadeligt med Hensyn til Bagerneringens Drift og Hovedstadens Forsyning med Brød til billig Pris, at udsætte en Forholdsregel, som muligt allerede inden Aaret 1860 kunde blive uundgaaeligt nødvendig. Med Hensyn til det Krav, som Bagergaardenes Giere, efter en til Thinget indgivne Protest, formeente at have paa Godtgjørelse, holdt samme Fleerhed for, at de derom talsfald maatte henvende sig med nærmere Oplysninger til

Regjeringen eller til Rigsdagen, hvorimod man ikke ansaae Domstolene beføiede til at tage et saadant Spørgsmaal under Paaskjendelse. Udvalgets øvrige (3) Medlemmer deelte sig mellem forskellige Ansøelser, der deels gik ud paa, at Sagen burde ordnes ad administrativ Vej, deels antog det for rigtigst at tilstede Bagergaardenes Giere at søge Domstolenes Afgjørelse, forsaavidt der rettelig tilkom dem den Eneberettigelse til fuldstændigt Bageries Drift, hvorpaa de havde gjort Paastand. Enten maatte da Udkastets Antagelse derefter opfattes, eller der maatte i den udkommende Lov optages en Clausul, hvorved der forbeholdtes dem en saadan Afgang til at bringe deres Paastande for Domstolene og til der at søge sig tilkjendt en passende Stadesløsholdelse for det Tab, som de maatte lide ved den nuværende Tilstands Forandring.

Da Sessionen allerede var for langt fremrykket, kom den saaledes afgivne Betænkning ikke under videre Forhandling i Thinget.

Som alt berørt var der imidlertid forinden Udkastets første Behandling i Thinget til Rigsdagen indgivet en Protest, hvori de nuværende Bagergaardes Giere under Paaberaabelse af det allerhøieste Reskript af 28de April 1739 og adskillige senere Tilkjendegivelser, samt under Henviisning til den Fremgangsmaade, som Regjeringen havde fulgt med Hensyn til det i sin Tid ophævede Bryggerlaug saavel som i andre Forhold, androge paa, at der maatte tillægges dem en fuldkommen Erstatning for deres Tab, saasnart der aabnedes Afgang til fuldstændigt Bageries Drift udenfor de dem tilhørende og dertil formeentlig udelukkende privilegerede Gaarde, — eller at ialt Fald Sagens endelige Afgjørelse maatte sættes i Bero, indtil det ved Domstolene var afgjort, om den paastaede Eneberettigelse tilkom dem eller ikke.